

LOUISIANA

REVY

KUNST · ARKITEKTUR · BRUGSKUNST · LITTERATUR · MUSIK · TEATER · FILM

DEN UNGE KUNSTNER 1961

Hvordan er det at være ung kunstner i Danmark i dag? Hvad går man ind for, hvad reagerer man imod, hvilke problemer har man? Vi har spurgt en række repræsentanter for den nye generation inden for musik, poesi, prosa, teater, film, maleri og arkitektur. Nogle har allerede gjort sig stærkt gældende, andre står endnu på spring.

De spørgsmål, de har fået forelagt, angik:

1. forholdet til den nyeste kunst og til traditionen (herunder: føler man eksperimentet som en nødvendighed?

hvad opfatter man som eksperimenterende? føler man sig knyttet til nogen bestemt strømning? inspireret af bestemte kunstnere? reagerer man mod en tradition, eller søger man efter en?)

2. Danmark og udlandet. Uddannelse. Økonomiske forhold (herunder: har man tilstrækkelige arbejdsmuligheder inden for sit felt? Føler man sig isoleret i Danmark? Hvor ville man tage hen, hvis man skulle vælge målet for en studierejse? kan man leve af det kunstneriske arbejde? Er de økonomiske forhold en hindring?)

3. Publikum, samfundet (herunder: føler man sig isoleret i et effektivitetsdyrkende, materielt orienteret samfund? Føler man, at der er et behov for, hvad man laver? Kontakt med publikum?)
4. Kritiken.
5. Drivkraften, målsætningen.

Deltagerne har fået spørgsmålene forelagt i stort set samme form. De eneste forskelle er dem, der betinges af hensynet til konkrete forhold inden for de enkelte felter. Spørgsmålene har først og fremmest været ment som udgangspunk-

ter. Man har kunnet svare på dem alle, eller nøjes med nogle enkelte. Også m.h.t. form og til en vis grad længde har man været frit stillet.

Her skal svarene have lov at tale for sig selv, uden kommentarer. De er meget forskellige, hvad der også har været tilsigtet fra redaktionens side, og naturligvis kan en enquête som denne ikke give nogen udtømmende beskrivelse af situationen, men højst eksempler, antydninger. Alligevel kan disse eksempler måske tilsammen danne et billede, udtrykke et klima.

Uffe Harder.

BILLEDKUNST

JENS NORDSØ

Kunstkritikken er dårlig her i Danmark. Sjældent går den ind på tingene. Anmelderne er tilbøjelige til at dømme efter deres egne forudsætninger, ikke efter værkernes. Det kan kun blive bedre, hvis kritikeren magter at skabe kunst af kritikken. Schyberg f.eks. var en god type på en kritiker. Han kunne se positive ting selv i det værste og havde ev-

nen til at begejstres. For salget har kritikken ingen betydning.

*

Jeg føler selv, at jeg eksperimenterer. Først og fremmest fordi realismen mangler et ubrudt bånd af tradition. Jeg står alene. Men alt kunstnerisk arbejde er i øvrigt eksperiment.

Jeg har ikke noget imod de modernistiske eksperimenter, mange af dem betager mig. Men noget i selve fremstillingsprocessen kan få mig til at tvivle. Det kan blive for tilfældigt eller for elementært. F.eks. *Manzoni*, der nøjes med at komme med ideen om et kunstværk. Ikke værket selv.

Hans udstilling betog mig meget, men resultatet af hans arbejde er filosofi, ikke kunstværker. Han udstillede f.eks. nogle hårdkogte æg med fingeraftryk, lagt ned i en sort ægbakke. Det kunne jeg også finde på, men jeg ville male et billede af det.

Jeg maler det samme som *Manzoni*, prøver at tømme billedet for al udven-

på interessen ved f.eks. i radioen at mindske konkurrencen mod det lødige fra pop-side.

Det folket vil se i kunsten er motiv og idé. Derfor taler handlingsbetonede billeder mest til almindelige mennesker.

Vil det så ikke betyde noget, at kunsten ændrer funktion fra at hænge på væggen til at gå ud blandt mennesker som ting og bevægelser?

Nej! Kunsten har ikke anden funktion end at være til oplevelse. Jeg maler først og fremmest for dem, som forstår mine billeder. Jeg har det ikke som *Schönberg*, der sagde: Man klapper – der må være noget galt.

*

Kunstakademiet! – Jeg har aldrig været der eller interesseret mig for det. Men jeg har været lærer på en kunsthåndværkerskole for at leve (ligesom *Emil Nolde*). Jeg har aldrig søgt legat. Mange praler af deres legater, men hvis det var socialhjælp de fik, ville de ikke være så stolte af det. Gav staten i øvrigt kunst-

Rauschenberg: Sort-børs.

dighed, men mine idealer er mere borgerlige malere som *Hammershøi*, *Vermeer* og *Morandi*.

*

Man ved aldrig, om man bliver forstået, men jeg kan ikke klage over mangel på omtale og diskussion. Jeg har ingen ambitioner om at tale til alle, men er taknemmelig, når nogen prøver at forstå mine ting. Jo flere, selvfølgelig, desto bedre.

Man har tit indtrykket af, at »folk« betyder dem, der interesserer sig for kunst. Staten kunne her hjælpe meget

neren en vis økonomisk tryghed, ville det være godt nok. I perioder kan jeg leve af min kunst, men det kan osse være vanskeligt. Især om sommeren.

*

Atomfaren er mit eneste virkeligt store problem. Vi må gøre vor store indsats for at advare menneskene.